

Sygn. akt X P 339/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:**

PRZEWODNICZĄCY: SSR Aleksandra Rutkowska

ŁAWNICY: Lucyna Ziewiec, Izabela Wasilewska

PROTOKOLANT: Beata Sałaj

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2013r. we Wrocławiu na rozprawie
sprawy

sprawy z powództwa **P. N.**

przeciwko **(...) Centrum (...)+ sp. z o.o. we W.**

o wynagrodzenie za pracę i o ustalenie stosunku pracy

I. oddala powództwo;

II. odmawia odrzucenia powództwa;

III. zasądza od powoda P. N. na rzecz strony pozwanej **(...) Centrum (...)+ spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 1800 zł. ,tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

IV. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt X P 339/13

UZASADNIENIE:

Powód P. N. pozwem z dnia 28 marca 2013 r. skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. we W. wniósł o zasądzenie kwoty 46 666,66 zł tytułem wynagrodzenia za część miesiąca październik 2010 r. (od 05 do 30 października) i cały miesiąc listopad 2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami, „rozstrzygnięcie wyrokiem wstępnym co do kwestii istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami” oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie powód wyjaśnił, iż od 01 lipca 2010 r. przebywał ona na zwolnieniu lekarskim, a w okresie od 11 września 2010 r. do 06 października 2010 r. odbywał rehabilitację medyczną w sanatorium.

W dniu 04.10.2010 r. strona pozwana przysłała powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 53 Kodeksu pracy. Żona powoda odesłała list z powyższym oświadczeniem tłumacząc, iż nie podejmuje się doręczenia powodowi oświadczenia z uwagi na jego przebywanie w sanatorium.

Po zakończeniu zwolnienia lekarskiego powód stawiała się w pracy w dniu 07.10.2010 r. i wyraził swoją gotowość do pracy, jednak strona pozwana nie dopuściła powoda do pracy, argumentując, iż stosunek pracy między stronami uległ rozwiązaniu z dniem 04.10.2010 r.

Powód wskazał, że od października 2010 r. do stycznia 2013 r. toczyło się postępowanie o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

W dniu 21.01.2013 r. Sąd Najwyższym oddalił skargę kasacyjną. Powód powołując się na uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego we wskazanej wyżej sprawie stwierdził, że nie wiadomo jakie znaczenie dla wyniku sprawy, w której została wniesiona powyższa skarga kasacyjna, miałyby mieć sformułowane przez skarżącego wątpliwości. Zdaniem powoda przy założeniu, że skoro do złożenia oświadczenia woli pracownikowi nie dochodzi z uwagi na brak przesłanek z art. 61 § 1 Kodeksu cywilnego, to w ogóle nie następuje rozwiązanie umowy o pracę, a pracownikowi nie może służyć roszczenie o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem jej rozwiązania.

W związku z takim rozumieniem, powód w dniu 16.02.2013 r. skierował do strony pozwanej pismo, wyrażając swoją gotowość do pracy. W odpowiedzi strona pozwana wytłumaczyła, iż Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem powód nie zaskarżył przyczyny rozwiązania umowy o pracę, a jedynie tryb jej rozwiązania.

Powód podniósł, iż faktycznie zaskarżył on tryb rozwiązania umowy o pracę, bowiem uważał on, że nie doręczono mu przedmiotowego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, a jedynie poinformowano o tym, że umowa o pracę została rozwiązana w dniu, w którym powód stawiał się do pracy.

W związku z powyższy, powód stwierdził, iż stosunek pracy między stronami nie uległ rozwiązaniu i nadal trwa.

Powód podniósł, iż strona pozwana wiedząc, że powód będzie przebywać na rehabilitacji w sanatorium specjalnie wysłała oświadczenie woli na adres zamieszkania powoda, mimo że wskazał on gdzie będzie przebywać. Ponadto strona pozwana, wykorzystwała przepisy o doręczeniu zastępczym, choć zdawała sobie sprawę, iż powód nie będzie w stanie w dniu 04.10.2010 r. zapoznać się z przedmiotowym oświadczeniem.

Powód podniósł również, że wyraził on swoją gotowość do pracy, jednak to strona pozwana odmówiła dopuszczenia powoda do pracy i nakazała opuszczenie terenu zakładu pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu w całości na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC, art. 366 KPC i art. 264 kodeksu pracy, o oddalenie powództwa w całości, uznanie, iż rozstrzygnięcie wyrokiem wstępnym kwestii istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami jest niedopuszczalne ze względu na fakt związania sądu podstawą rozstrzygnięcia w tym przesłankami nieuwzględnienia powództwa w sprawie X P 103/11 i VII Pa 310/11 oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana wyjaśniła, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wysłała na wielokrotnie podawany przez powoda adres zamieszkania określony we W. przy ul. (...). jednocześnie powód nie poinformował strony pozwanej, aby ta kierowała korespondencję na inny adres. W dniu 04.10.2010 r. żona powoda M. N. odebrała od listonosza przesyłkę zawierającą przedmiotowe oświadczenie woli strony pozwanej. Tego dnia żona pozwanego odebrała także inne przesyłki skierowane do powoda, jednak oprócz oświadczenia strony pozwanej, nie zwróciła żadnej z nich. Strona pozwana wskazała również, iż pomimo przebywania przez powoda w sanatorium, miał on codzienny kontakt telefoniczny ze swoją żoną. W związku z powyższym doręczenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę było prawidłowe, co potwierdził również Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w sprawie X P 103/11. W związku z powyższym strona pozwana uznała, iż powód w niniejszym procesie, w oparciu o ten sam stan faktyczny, przytaczając te same dowody, żąda wypłaty wynagrodzenia. Zdaniem strony pozwanej nie można bowiem z tego samego stanu faktycznego wyprowadzać różnych wniosków, a co za tym idzie różnych żądań.

Strona pozwana zarzuciła, że w przedmiotowej sprawie ma miejsce powaga rzeczy osądzonej, bowiem Sąd orzekł już w sprawie w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt X P 103/11. Strona pozwana wskazała, iż granice powagi rzeczy

osądzonej przynależnej prawomocnemu wyrokowi muszą być wyznaczane w relacjach między stronami procesu i na podstawie tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia.

Zdaniem strony pozwanej w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek nowych okoliczności uzasadniających złożenie pozwu o wynagrodzenie.

Strona pozwana zarzuciła także, iż roszczenie powoda objęte powództwem naruszyło zasady współżycia społecznego z art. 8 Kodeksu pracy. Mianowicie zdaniem strony pozwanej zachowanie powoda jasno wskazywało, iż czynił on ze swego prawa użytek, które jest sprzeczne ze społecznym przeznaczeniem tego prawa, gdyż powód nie świadczył pracy w okresie, za który żąda wynagrodzenia. Co więcej, według strony pozwanej, powód pozwem naruszył również zasady uczciwego działania, dobrych obyczajów, przyzwoitości.

Na rozprawie w dniu 27 maja 2013 r. strona pozwana sprecyzowała swoje żądanie wnosząc jak w pozwie z odstępami od żądania zwrotu kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej o pełnomocnictwa.

W takcie wskazanej powyżej rozprawy powód wniósł dodatkowo o ustalenie istnienia stosunku pracy między stronami.

W związku z powyższym Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 27 maja 2013 r. zniósł postępowanie dotychczas prowadzone i postanowił przeprowadzić je w dalszym ciągu z udziałem ławników obecnych na S. rozpraw. Sąd o powyższym postanowił z uwagi na obowiązujący na mocy art. 47 Kodeksu postępowania cywilnego inny skład Sądu w przypadku postępowania o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zatrudniony był u strony pozwanej w okresie od dnia 08 lutego 2010 r. do dnia 04 października 2010 r. Powód zatrudniony był na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku dyrektora ds. organizacyjnych w zadaniowym systemie pracy w wymiarze 4/5 etatu za wynagrodzeniem 21 000,00 zł brutto. Wysokość wynagrodzenia powoda uległa zmianie na kwotę 25 000,00 zł brutto wraz z podpisaniem przez strony aneksu do umowy o pracę z dnia 01.05.2010 r.

Średnie wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop w ostatnim okresie wynosiło 23,666,67 zł brutto (16 556,99 zł netto).

Na mocy porozumienia do umowy o pracę powodowi przysługiwał komputer typu laptop, telefon komórkowy i samochód służbowy klasy E/F.

Strony ustaliły sześciomiesięczny okres wypowiedzenia.

bezporne

Powód w okresie od dnia 13 września 2010 r. do dnia 05.10.2010 r. przebywał na rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS w Szpitalu (...) w D..

Bezsporne

Stosunek pracy między stronami uległ rozwiązaniu z dniem

04 października 2010 r. wskutek złożonego przez stronę pozwaną w dniu 04 października 2010 r. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę strona pozwana wskazała niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż trzy miesiące.

Powyższe oświadczenie odebrała w miejscu zamieszkania powoda jego żona. Następnie żona powoda odesłała do strony pozwanej przedmiotowe oświadczenie woli wraz z wyjaśnieniem, iż nie może podjąć się doręczenia go powodowi, bowiem powód przebywał w sanatorium.

Dowód:

Akta osobowe powoda (załącznik)

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w sprawie z powództwa P. N. przeciwko (...) sp. z o.o. we W. o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz o odszkodowanie za niezrealizowanie zobowiązania umownego w przedmiocie obowiązku zapewnienia telefonu komórkowego i laptopa, sygn. akt X P 103/11, wyrokiem z dnia 29.09.2011 r. oddalił powództwo jako bezzasadne.

W dniu 12 listopada 2011 r. powód nadał na pocście apelację od powyższego wyroku, którą Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 05 stycznia 2012 r. w sprawie sygn. akt VII Pa 310/11 oddalił.

W związku z powyższym powód w dniu 15 maja 2012 r. złożył za pośrednictwem Sądu okręgowego we Wrocławiu skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 05.01.2012 r. w sprawie VII Pa 310/11.

Wskutek wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dowód:

Ksero skargi kasacyjnej powoda z dnia 14.05.2012 r. (k. 19-30)

Akta sprawy X P 103/11 (załącznik)

W dniu 07.10.2010 r. powód wystosował pismo do strony pozwanej, zgłaszając swoją gotowość do podjęcia pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności powoda.

Pismem doręczonym stronie pozwanej w dniu 18 lutego 2013 r. powód wyraził stronie pozwanej ponownie swoją gotowość do pracy.

W odpowiedzi strona pozwana wyjaśniła, iż stosunek pracy między stronami uległ rozwiązaniu.

Powód jednak przez cały czas od 06 października 2010 r., tj. od upływu okresu zwolnienia lekarskiego, nie świadczył pracy na rzecz strony pozwanej.

Dowód:

Ksero pisma z dnia 07.10.2010 r. wraz z kserem zaświadczenia lekarskiego (k. 18)

Ksero pisma z dnia 16.02.2013 r. (k. 31)

Ksero pisma z dnia 07.03.2013 r. (k. 32)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z art. 22 § 1 k.p. wynika, że najważniejszym obowiązkiem pracodawcy jest zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem, a samo wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. W celu określenia wynagrodzenia za pracę ustala się, w trybie przewidzianym w art. 77¹ - 77³, wysokość oraz zasady przyznawania pracownikom stawek wynagrodzenia za pracę określonego rodzaju lub na określonym stanowisku,

a także innych (dodatkowych) składników wynagrodzenia, jeżeli zostały one przewidziane z tytułu wykonywanej pracy (art. 78 Kodeksu pracy).

Powód żądał także ustalenia istnienia stosunku pracy między stronami.

Powództwem o ustalenie stosunku pracy pracownik może wystąpić do sądu na mocy art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy.

Mianowicie powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Z kolei art. 300 Kodeksu pracy odsyła do stosowania przepisów Kodeksu cywilnego w sprawach nie unormowanych przepisami prawa pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Idąc za interpretacją Sądu Najwyższego „pomimo zamieszczenia tego przepisu w Kodeksie postępowania cywilnego, z więc akcie prawnym regulującym problematykę procesową, ma on w istotnym zakresie charakter materialnoprawny. Zapewnia bowiem prawo do ochrony praw podmiotowych przez ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego w formie, która nie znajduje oparcia w innych przepisach prawa materialnego.

Co więcej ustalając, iż przepis art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego rzeczywiście ma zastosowanie w sprawach ze stosunku pracy, należy zauważyć, iż w art. 476 § 1 pkt 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego wskazuje na możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy, jeżeli łączący strony stosunek prawny, wbrew zawartej między nimi umowie, ma cechy stosunku pracy.

„Sprawa o ustalenie stosunku pracy wymieniona jest też bezpośrednio jako sprawa z zakresu prawa pracy w art. 476 § 1 pkt 1¹ k.p.c. Skoro więc sam ustawodawca wyodrębnia jako samodzielną sprawę o ustalenie stosunku pracy, to oznacza to, że są to regulacje szczególne do art. 189 k.p.c. i potwierdzają jedynie, że w takim powództwie o ustalenie zawsze zawiera się interes prawny, o który chodzi w tym przepisie.

Wszak nie trzeba szerzej uzasadniać, że w sporze o istnienie stosunku pracy, żądanie jego ustalenia zawsze stanowi o żywotnym prawie (interesie) powoda pracownika nie tylko aktualnym lecz i przyszłym, nie tylko w sferze zatrudnienia lecz i ubezpieczenia społecznego.” (por. wyrok SN z dnia 15 grudnia 2009 r., II PK 156/2009).

W przedmiotowej sprawie powód błędnie przyjął, iż jest nadal zatrudniony u strony pozwanej, bowiem żaden z Sądów orzekających w prawie X P 103/11 nie orzekł o dalszym istnieniu zatrudnienia powoda. Wręcz przeciwnie stosunek pracy między stronami uległ rozwiązaniu.

Strona pozwana bowiem skorzystała z przewidzianej przepisami kodeksu pracy możliwości rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyny przedłużającej się usprawiedliwionej nieobecności powoda. Powód bowiem przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 01 lipca 2010 r., a w okresie od dnia 13 września 2010 r. do dnia 05.10.2010 r. przebywał na rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS w Szpitalu (...) w D..

Wskutek powództwa wniesionego przez powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązania umowy o pracę oraz odszkodowania za niewywiązanie się ze zobowiązania umownego w postaci zapewnienia powodowi telefonu komórkowego oraz laptopa Sąd rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wyrokiem z dnia 29.09.2011 r. oddalił powództwo jako bezzasadne. Powód niesłusznie podważał skuteczność doręczenia mu w sposób zastępczy oświadczenia strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Tym samym Sąd orzekł o skutecznym rozwiązaniu umowy o pracę, a co za tym idzie o rozwiązaniu stosunku pracy między stronami z dniem 04 października 2010 r.

W dniu 12 listopada 2011 r. powód nadał na pocście apelację od powyższego wyroku, którą Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 05 stycznia 2012 r. w sprawie sygn. akt VII Pa 310/11 oddalił uznając zaskarżony wyrok za trafny i nie widząc podstaw do jego rozważenia.

W związku z powyższym powód w dniu 15 maja 2012 r. złożył za pośrednictwem Sądu okręgowego we Wrocławiu skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 05.01.2012 r. w sprawie VII Pa 310/11.

Wskutek wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem skarżącemu chodziło w istocie o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów podniesionych w ramach podstaw kasacyjnych, a taka okoliczność nie stanowiła ustawowej przesłanki podjęcia skargi do rozpoznania.

Powód błędnie przyjął, iż Sąd Najwyższy uznał dalsze istnienie stosunku pracy między stronami, bowiem, to że Sąd odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jednocześnie odnosząc się do braku istnienia przesłanki pytania prawnego, a jedynie wskazując brak możliwości rozstrzygnięcia wątpliwości powoda w sprawie, nie może stanowić o przyznaniu racji powodowi, a tym bardziej o jednoznacznym stwierdzeniu istnienia stosunku pracy między stronami. Sąd Najwyższy jedynie teoretycznie wyjaśnił, iż w przypadku gdyby nie doszło do prawidłowego doręczenia powodowi oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę, to należałoby uznać, że stosunek pracy nadal istnieje, jednak nie można przyjmować, że Sąd Najwyższy orzekł o istnieniu stosunku pracy.

Faktem jest, że umowa o pracę została rozwiązana i powodowi nie przysługuje ani roszczenie z tytułu wynagrodzenia za pracę, ani ustalenia istnienia stosunku pracy. Mianowicie powodowi skutecznie złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę i ten stosunek uległ rozwiązaniu, co jednocześnie stanowi o bezpodstawności żądania powoda w przedmiocie ustalenia stosunku pracy, który de facto przecież uległ rozwiązaniu z dniem 04.10.2010 r.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron oraz inne wnioski dowodowe z uwagi na fakt, iż w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na rozstrzygnięcie, a przeprowadzenie dalszych dowodów byłoby zbędne w sprawie i dążyłoby do zbędnego przedłużenia postępowania oraz generowałyby dodatkowe koszty.

Sąd oddalił również wniosek o przesłuchanie świadka A. N. na okoliczność nieświadczania pracy przez powoda, z uwagi na bezsporność wskazanej okoliczności.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Sąd w pkt II sentencji wyroku oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu. Strona pozwana zarzuciła wniesienie powództwa po terminie oraz istnienie powagi rzeczy osądzonej na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC i 366 KPC oraz 264 Kodeksu pracy.

Zgodnie z art. Art. 199. § 1pkt 2 sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie nie zaistniała okoliczność *res iudicata*, bowiem toczące się postępowanie pod sygn. akt X P 103/11 dotyczyło powództwa o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz o odszkodowanie za niezrealizowanie zobowiązania umownego w przedmiocie obowiązku zapewnienia telefonu komórkowego i laptopa, a nie o zapłatę wynagrodzenia i ustalenie istnienia stosunku pracy. Wskazana sprawa sygn. akt X P 103/11 oraz przedmiotowa sprawa są powiązane, ale niewątpliwie są one odrębne. Stąd całkowicie błędnym było wysnucie przez stronę pozwaną, iż w niniejszej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej.

W kwestii wniesienia powództwa po upływie ustawowego terminu Sąd również orzekł o niezasadności takiego twierdzenia. Mianowicie przepisy kodeksu pracy nie określają terminu do wniesienia powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy, co oznacza, iż pracownik ma prawo do wniesienia rzecznego powództwa w każdym czasie. Natomiast w przedmiocie wynagrodzenia, pracownikowi przysługuje wniesienie powództwa w terminie przewidzianym w art. 118 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy. Do tego rodzaju roszczeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące roszczeń o zapłatę. W związku z tym termin do wniesienia powództwa o zapłatę

ewentualnego wynagrodzenia w zaistniałym stanie faktycznym nie upłynął, bowiem termin przedawnienia roszczenia o wynagrodzenia, jako roszczenia pieniężnego okresowego, wynosi trzy lata i liczony jest od dnia jego wymagalności.

Orzekając o kosztach **w pkt III sentencji wyroku** Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie na podstawie § 11 ust.1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd ustalił stawkę 1 800 zł zgodnie z obowiązującą stawką przypadającą w przypadku postępowania z zakresu o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie (nie związane z odszkodowaniem za wypadek przy pracy), obliczaną w wymiarze 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 46 667 zł, co mieści się w granicach od 10 000 do 50 000 zł. W związku z tym należało przyjąć za minimalną stawkę w wysokości 2 400 zł, a po obliczeniu w w/w sposób stawka wynagrodzenia wyniosła 1 800 zł.

Sąd zasądził w/w kwoty od powoda na rzecz strony pozwanej z uwagi na to, iż powód sprawę przegrał, a zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony

Niepokrytymi kosztami sądowymi, w postaci opłat sądowych od pozwów, od których powódka była z mocy ustawy zwolniona, Sąd obciążył natomiast Skarb Państwa na podstawie art. 113 ust.1 u.k.s.c. (**pkt IV wyroku**).